

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡ ΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.κ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν
γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονήν
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἐγγεῖα ἀφορῶν
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ νταντέλα καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀγρῶν. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. Ἡ Βενετία Η'. — Εἶναι ἔνοχος; (Lalia Paternostro, μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ Ἰφιγένεια τοῦ Εὐρύπιδου. — Νέοι συρμοί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ὁ νέος Ῥαββί (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

Ἡ ΝΤΑΝΤΕΛΛΑ ΚΑΙ Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

Ἡ νταντέλα εἶναι πάλιν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἡ νταντέλα ὄχι πλέον ἡ κοινὴ καὶ συνειθισμένη καὶ εὐκολος, τὴν ὁποῖαν ἡ μηχανὴ κατασκευάζει εἰς χιλιάδας πῆχων ἀνὰ ἡμέραν, ἡ ὁποία ξεπλέκεται καὶ καταστρέφεται μεθ' ὅσης ταχύτητος καὶ εὐκολίας κατεσκευάσθη. Ὅχι ἡ προσιτὴ εἰς ὅλα τὰ βελάντια καὶ στολιζουσα ἐξ ἴσου τὰ ἀσπρόρουχα τῆς πλουσίας καὶ τῆς πτωχῆς, ἡ ἐφήμερος, ἡ ζῶσα πολλακίς ὅσον καὶ τὰ ἄνθη, μίαν ἡμέραν μόνον.

Ὁ συρμὸς τὴν κατεδίκασεν αὐτὴν, εἰς ἓνα θάνατον σκληρὸν διὰ τὴν τόσον λεπτεπίλεπτον καὶ ἀβρὰν ὑπαρξίν της. Ἀνέσκαψε σκοτεινοὺς ἐπὶ αἰῶνας τάφους, ἀνεζήτησεν εἰς τὰ βάρη δουλικῶν ἐμαρῶν, ἀνεσκάλευσε τὰ ἱματιοφυλάκια μεσαιωνικῶν γυναικῶν καὶ εὗρεν ἐκεῖ κιτρινωμένα καὶ ρυτιδωμένα ὡς παλαιὰς περγαμηνὰς τὰ αἰωνόβια τρίχαπτα τοῦ παρελθόντος. Μετὸν φανατισμὸν καὶ τὴν χαράν, ἡ ὁποία ἐγένετο τοῦ συρμοῦ, ἀφότου οἱ ἀρχαῖοι τάφοι ἀποκαλύπτουν ὠραῖα μυστικὰ τοῦ παρελθόντος, ἡ νταντέλα ἐκείνη εἶδε καὶ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀνέζησε, φέρουσα εἰς τὸν κομψὸν κόσμον τῶν στολισμῶν τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀρχοντεῖάν τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἄλλη, ἡ ἀπλῆ, ἡ εὐκολος, ἡ εὐθηνὴ ἀποθνήσκει ἔκτοτε τὸν σκληρὸν θάνατον τῆς περιφρονήσεως.

Καὶ ὁ θάνατος αὐτῆς μοῦ φαίνεται ὡς νὰ συνοδεύεται

ἀπὸ στεναγμοῦ ὠραίας νεότητος καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἀναγέννησις τῆς ἄλλης ὡς νὰ θεμελιόνεται ἐπάνω εἰς σβυσμένον φῶς ὠραίων ὀφθαλμῶν καὶ εἰς νεκρωμένα καὶ βασανισμένα λευκὰ καὶ ὠραῖα νεανικὰ χωριά.

* *

Καὶ ἐνῶ ἐγὼ, ἂν καὶ γυναῖκα, θλίβομαι διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, προχθὲς ἀκόμη ἀνέγνωσα εἰς τὰ Παναθηναῖα μίαν μελέτην τοῦ κ. Λοβέρδου, ἐνὸς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος βέλαια δὲν ἐρχεται εἰς ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὰς νταντέλας, καὶ ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὴν ἀναγέννησιν αὐτὴν ὡς πηγὴν πλουτισμοῦ διὰ τὰς γυναικείας ἐργατικὰς τάξεις τῆς χώρας μας.

Ἡ αἰσιοδοξία του φθάνει μάλιστα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε νὰ χαιρετᾷ μετὰ πατριωτικὴν χαρὰν τὴν ἴδρυσιν ἐνὸς σχολείου τριχάπτων εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀττικῆς καὶ νὰ εὐχεται, ὅπως τάχιστα ἀφυπνισθοῦν καὶ ἐδῶ οἱ βιομηχανοὶ ἐπιχειρηματῖαι καὶ μεταβάλλουν τὰ μικρὰ Ἑλληνικὰ χωριά εἰς τόσα κέντρα νταντελοπαραγωγῆς, δι' ἧς πακτωλὸς χρυσοῦ θὰ διοχετευθῆ εἰς τὴν χώραν.

Ὁ κ. Λοβέρδος ὡς ἀνὴρ κρίνει τὰ πράγματα μετὰ τὸν νοῦν μόνον τὸν μαθηματικόν, μετὰ τὸν νοῦν τῶν ἀριθμῶν, μετὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς βιομηχανικῆς συναλλαγῆς. Ἐγὼ θὰ ἐξετάσω τὸ θέμα αὐτὸ ὀλιγώτερον ὡς ἔμπορος καὶ περισσύτερον ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀτυχῆ, ἴσως, συνήθειαν νὰ θεωρῆ τὰς ἐργατικὰς τάξεις καὶ ἰδίως τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ προωρισμένας διὰ κἄτι ἀνώτερον καὶ γενναιότερον ἀπὸ τὴν παραγωγὴν νταντελῶν πολυτίμων.

Πρωτίστως λοιπὸν ἡ χωρικὴ ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου ὅλου εἶναι ἡ θεματοφύλαξ τῆς φυλῆς, καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ὑγιὴς κορμὸς τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν μέλλοντος. Αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων

έξηντλημέναι και άσθενικαί και άναιμικαί από την τεχνη-
την ζωήν, την πολυμέριμον και την έννευριστικήν, πών
άλλο ήμπορούν να είναι, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, παρά
μητέρες άκμαίων και ισχυρών γενεών. Μας μένουν λοιπόν
διά τó μέλλον, τó όποϊον όλοι και όλοι ποθούμεν και όνει-
ρευόμεθα ώραιον, δοξαζόμενον και μέγα αί υγιείς και ρωμα-
λέαι χωρικά μητέρες, αί άναπνεύσαι τόν ζωογόνον άέρα
των άγρών και άσκούσαι τó σώμα των παρά τó πλευρόν
των άνδρών των εις έργα άγροτικά, ένδυναμόνοντα τούς μύς
και τονόνοντα τά νεύρα.

"Αν τάς γυναίκασ ατάσ από την τρυφεράν, την παιδικήν
των ήλικίαν, τάς άποσπάσετε από τόν άγρόν και από τó
βουνόν και από τάς φυσικάσ των χωρικών εργασίασ, και τάς
κλείσετε εις έν σχολείον, εις τó όποϊον θα καταδικασθούν
να μένουν άκίνητοι επί όλην την ήμέραν, άν τάς καρφώσετε
μαρτυρικώτατα δέκα και δώδεκα συνεχείς ώρας επάνω εις
έν κάθισμα και τάς υποχρεώσητε να περιορίσουν τó βλέμμα
εις τά τέσσαρα λευκά σημεία ενός σχεδίου νταντέλασ, έν
δεσμεύσητε τά σκληρά και τιλλώδη χέρια των εις τόν χει-
ρισμόν μόνον τής βελόνης και τής κλωστήσ, έν κατορθώ-
σητε να τάς μεταβάλλητε εις Παρισιάσ ή Ένετάσ νταντε-
λιέρασ, τί θα κερδίσουν ατάι και τί θα χάσωμεν ώσ φιλή
και ώσ μέλλον από την μεταβολήν ατήν ;

Εις αυτό άπαντξ εύγλωττότατα μία στατιστική χώρασ,
εις την όποιάν ή κατανάλωσισ τής νταντέλασ άποτελεί άλη-
θώς πλούτον άμύθητον. Η Γαλλία, εις την όποιάν μετεφυ-
τεύθησαν όλα τά είδη των τριχάπτων, και ή όποία κατα-
ναλίσκει νταντέλασ δι' όλασ τάς προνομιούχουσ του κό-
σμου, δι' ενός των σιφωτέρων και πατριωτικώτερων συγ-
γραφέων της, του Ίουλίου Σίμωνοσ, δίδει εις την έρώτησιν
ατήν την άπελπιστικήν και άποκαρδιωτικήν ατήν άπάν-
τησιν.

«Αί πολύτιμοι νταντέλαι ώσ αί Valeneiennes,
και άλλαι δέν δίδουν εις ατήν την Γαλλίαν ήμερομίσθιον άνώ-
τερον του 1,30 φρ. την ήμέραν...Τó σύνηθεσ είναι 1 φρ. διά
δωδεκάωρον εργασίαν....

Αί παθήσεισ των εργατίων των τριχάπτων είναι εξασθέ-
νησισ τής όράσεωσ, όφθαλμία, χρόνια βλεφαριτίδεσ συνό-
τατα εξάντλησισ και μαρασμόσ τής εργατίοσ.

(Jules Limon. S' Ouvrière)

Εις την Ίταλίαν και μάλιστα εις την Βενετίαν την πα-
τρίδα των ώραίων τριχάπτων, ή εργάτισ κερδίζει πενήντα
μόνον λεπτά την ήμέραν. Και τά ώραία μάτια σβύνουν ένω-
ρίτατα και τó στήθόσ της βαθουλόνεται και ή εύμορφία
της μκραίνεται και φθίνει. "Αν λοιπόν εκεί όπου ή εξόδευ-
σισ των πολυτίμων νταντελών γίνεται εις εύρυτάτην κλί-
μακα, ή εργάτισ κερδίζει 1 φρ. και πενήντα μόνον λεπτά
διά δωδεκάωρον εργασίαν, τί θα κερδίση ή εργάτισ εις τó
Κουρουπί, ή όποία διά να εξοδέυση την νταντέλαν της πρέ-
πει να δώση κέρδοσ και εις τόν έδω βιομήχανον επιχειρη-
ματίαν και εις τόν έν Ευρώπη έμπορον και καταναλωτήν ;

Χωρίς να είμαι δυνατή εις αριθμούς, υποθέτω, ότι τó ή-
μερομίσθιον τής Έλληνίδοσ νταντελιέρασ χωρικήσ δέν θα
υπερβή ποτε τά σαράντα λεπτά. "Αλλ' άρά γε άσχολου-

μένη συστηματικώτερον και τελειώτερον εις άγροτικά έργα,
ή και εις βιομηχανίασ σχετιζόμενασ περισσώτερον με την
άγροτικήν ζωήν, δέν θα κερδίξη υπό έρουσ πολύ πλέον υγι-
εινούσ και άναπαυτικούσ ποσόν άνώτερον ; Μία τυροκόμοσ,
ή μία πτηνοτρόφοσ, ή μία μεταξοπικργωγόσ αίφνης χω-
ρική δέν θα ήμπορή να κερδίση από την εργασίαν της, εις
την όποιάν από άταβισμόν πλέον είναι συνειθισμένη, πολύ
περισσώτερα, χωρίς να διατρέχη τόν κίνδυνον τής τυφλώσεωσ
και τής εξάντλήσεωσ.

* *

Και δέν άρκει άρά γε τó σβύσιμον των φωτεινών ακτί-
νων τόσων ώραίων ματιών και ή μακρασμούδησ ισχύότησ τό-
σων ώραίων λευκών χειρών των κοριτσιών των πόλεων, τά
όποια, ελλείψει άλλων βιοπαραγωγικών έργων καταφεύγουν
εις την κατασκευήν των τριχάπτων! Δέν άρκοϋν αί έκαστόμ-
βαι των δούλων τής αρχαιότητοσ και του γυναικωνίτου, αί
όποιαι εκέντων νύκτασ και ήμέρασ όλην των την μακράν
και βασανισμένην ζωήν και με τó κέντημα ατό και με την
νταντέλαν ένσυνείθιζαν εις την σκληράν των και εις την
στέρησιν τής έλευθερίασ των !

Τώρα όπου δούλαι δέν ύπάρχουν πλέον και όπου κάθε
άνθρωποσ έχει δικαίωμα επί του ώραίου φωτόσ τής ήμέρασ
και επί του ζωογόνου άεροσ των άγρών και επί τής χαράσ
τής ζωήσ, άπαιτείται μεγάλη σκληρότησ διά να έχη τó
θάρος τισ να άποσπάση την χωρικήν από τούς άγρούσ της
και από την έλευθεράν ζωήν τής φύσεωσ και να την κατα-
δικάση εις την άσφυκτικήν και βασανισμένην ζωήν τής
νταντελιέρασ των πόλεων. Πιθκόν δύω τρείσ επιχειρημα-
τίαι να χάσουν μίαν μικράν πηγήν πλουτισμοϋ, πιθκόν με-
ρικαί άβροδίκατοι κυρίαί τής πρωτεύουσεσ να χάσουν την
εύκαιρίαν να στολιζώνται με πολυτίμοϋσ νταντέλασ με έλα-
χίστασ δαπάνασ, βεβαίωσ όμως αί χωρικάι μας θα κερδίσουν
τó ώραϊον φώσ των ματιών των και την άνθηράν και άκ-
μαίαν υγείαν των και θα μείνουν και εις τó μέλλον αί ισχυ-
ράι μητέρες υγιών και ρωμαλέων γενεών, των όποιών τό-
σην ανάγκην έχει ή πτωχή και άδικημένη Έλλάσ τής σή-
μερον.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Η Βενετία

Η'.

Δέν ήξεύρω διατί ώνομάσθη μόνον σκάλα των γιγάντων
ή μεγάλη κλίμαξ του Δογικού άνακτόρου και δέν ώνομάσθη
όλον τó παλάτι άνάκτορον των γιγάντων. Η ώνομασία θα
ήτο έπιτυχεστέρα. Διότι δέν είναι βεβαίωσ μόνον γιγάντεια
τά δύω κολοσσαία αγάλματα του "Αρεωσ και του Ποσειδών-
νοσ, τά όποια στέκονται εις τó επάνω μέρος τής κλίμακοσ
ώσ φύλακεσ τής μεγαλοπρεποϋσ εισόδου. Γιγαντεια είναι όλη ή
αυλή με τó θαυμασίον περιβάλλον τής τέχνησ και τόν πλοϋ-
τον των γραμμών και τά όργια τής γλυπτικήσ και αρχιτε-
κτονικήσ. Γιγαντεια είναι αί από χαλκόν σκαλισμένον δύω
άπέραντοι λεκάναι, αί όποιαι φαίνονται προωρισμέναι να δέ-

χωνται και άποτξιμείουν εις ύπογείουσ άποθήκασ τά όμβρια
νερά και αί όποιαί. ώσ βομοί θυσιαστήριου πρόσ τόν εκεί
θριαμβεύοντα βασιλέα των ύδάτων ύψούνται επί πλατείασ
κλιμακωτήσ βάσεωσ γωνιαίων κυκλοτερήσ μαρμαρίνων ύπο-
βάθρων. Γιγάντεια είναι οι πρωτόπλαστοι τής Γραφήσ, μ' ό-
λην την διαφοράν τής εποχήσ τής τέχνησ, ή όποία τούς χω-
ρίζει από τούς άντικυρνοϋσ των γιγαντασ του Όλύμπου.
Γιγαντεια είναι ό "Άγιοσ Μάρκοσ του Τιντορέττου, ό όποιοσ
ώσ να έχη άποσπασθή και έκσφενδονισθή από καμμίαν τοι-
χογραφίαν τής Σιζτινάσ έχει όλην την Μιχαηλαγγέλειον σω-
ματικήν ρωμακλειότητα και την ύπερφυσικήν άκμήν και δύ-
ναμιν τής ζωήσ. "Από την ύψηλήν θέσιν του επί του έσωτε-
ρικού τής μεγάλης κλίμακοσ, φαίνεται προωρισμένοσ να ύπο-
δέχεται μόνον Δόγασ και άρχοντασ τής επιβλητικότητοσ
τής εποχήσ εκείνησ, μόνον γιγαντασ ισχυρούσ, θαυματουργόσ
και καταπλήσσοντασ ώσ ατά. Γιγαντεια είναι τά δικ-
μερίσματα του θαυμασίου τούτου μεγάρου, εις κάθε τοίχον
και κάθε όροφήν των όποιών γιγαντασ καλλιτέχνηι έγρα-
ψαν εις την άθάνατον και αιωνίαν γλώσσαν των χρωμάτων
όλην την ιστορίαν τής ένδόξου Δημοκρατίασ και όλασ τάς
νίκασ και τάς κατακτήσεισ και τούς θριάμβουσ και τάς άπο-
θεώσεισ των γιγαντείων κατορθωμάτων των. Κάθε δημιουρ-
γόσ και εργάτησ και κύριοσ και άρχων, ό όποιοσ ειργάσθη
και έδρασε και έζησε μέσα εις τó παλάτι ατό είναι βεβαίωσ
γιγασ. Και ή σκάλα των γιγάντων θα ώνομάσθη ίσως με τó
όνομα ατό, διά να δώση γενικώτερον τόν χαρακτηρισμόν
των δύω θεών των κατά ξηράν και θάλασσαν πολέμων, εις
όλουσ, οι όποιοι είχαν τó δικαίωμα θριαμβευταί και ήρωεσ
με πλουσίασ και όλοχρύσοϋσ ένδυμασίασ να φέρουν εις τόν άρ-
χοντα τής χώρασ τάς ειδήσεισ των γιγαντείων θριάμβων των.

Ένθυμούμαι ποίαν περιέργον έντύπωσιν μου έκαμεν ένας
συνταξιδιώτησ μου, τόν όποϊον συνηνήτσαμεν άκριβώς πρό
τής κλίμακοσ των γιγάντων έξερχόμενον μετά τής αδελφήσ
του, καθ' ήν στιγμήν ήμείσ άνηρχόμεθα. Πενθηφοροϋντεσ
και οι δύο, κατάμαυροι, με την έκφρασιν τής φυσιογνωμίασ
μιασ μεγάλης κοπώσεωσ, μέσα εις τó μεγαλειον εκείνο και
τόν πλούτον και την ρωμαλέαν επιβλητικότητα των μαρμα-
ρίνων κολοσσών, οι όποιοι μας έπερικύκλωναν, οι άνθρωποι
ατοί με σάρκα και κόκκαλα άληθινά έχαναν την ανθρω-
πίνην αξίαν των, ώμοιάζαν ώσ κακοκαωμένα μάλλον νευ-
ρόσπαστα, ώσ άλλωσ θα έφαινόμεθα και ήμείσ και κάθε σύγ-
χρονοσ επισκέπτησ του Δογικού άνακτόρου.

Έδω ή ζωή όσον και αν είναι νέα και ώραία και άνθηρά,
νικαται, έξευτελίζεται, χάνει κάθε της αξίαν, κάθε της δύ-
ναμιν. Τόν εκμηδενισμένον ατόν του ανθρώπινου εγώ τόν αί-
σθάνομαι πάντοτε όταν άνέρχομαι εις την "Ακρόπολιν. Η
δύναμισ τής τέχνησ δεσπόζει, ζωοποιεί, επιβάλλεται, κυρι-
αρχεί. Πρό του Παρθενώνοσ, πρό των χρυσών και άκρωτη-
ρισμένων μαρμαρίνων του οι άνθρωποι όσον επιφανείσ και
πολλοι και άκμαίοι και αν είναι ομοιάζον μύρμηκασ. Έδω,
όπου ή τέχνη διατηρείται σώα και άνέπφοροσ, όπου ή ζωή
πάλλεται επάνω εις στήθη μαρμαρίνα και σκιρτά εις μέλη
άνθρώπων και ζώων, τά όποια φαίνονται ώσ να έλαξεύθη-
σαν χθέσ, όπου τά βλέμματα σκορπίζον ακτίνασ, όπου αί

τριήρεισ άρμενίζον εις θαλάσσιασ, όπου τά άλογα άποπνεϋον
πυρίνοϋσ πνοάσ, όπου οι σκύλλοι ύλακτοϋν, όπου τά σπαθία
πάλλονται και τρυποϋν και ανοίγουν σάρκασ και χύνουν αί-
ματα εις ποταμούσ, όπου οι σαλιγκταί σαλπίζον και αί
κεφαλαί πίπτουν και οι στόλοι καταποντίζονται και τά
φρούρια κυριεύονται και αί πόλεισ ήττώνται και πίπτουν
και οι νικηταί θριαμβεύον, εις τó παλάτι ατό, τó όποϊον
ή τέχνη του Σανσοβίνου και του Τιντορέτου και του Τι-
σιανού και του Βερονέζε και του Πάλαμ μετέβαλεν εις πα-
λατι παραμυθιοϋ, οι πραγματικοί άνθρωποι άποτελοϋν μίαν
πρακτοίαν, μίαν άνωμαλίαν, μίαν ήτταν και ένα έξευτε-
λισμόν τής φύσεωσ.

"Η μήπωσ οι τεχνίται αυτοί, οι τυχηρότεροι από τόν
Φειδίαν και τόν "Απελλήν και παραγωγικώτεροι από τόν
Λύσιππον, και άληθινώτεροι από τόν Ραφαήλον και εργατι-
κώτεροι και από ατόν τόν Μιχαήλ "Άγγελον περιωρισθη-
σαν εις τó να λαξεύσουν και ζωγραφίσουν μόνον την περι-
πετειώδη και ήρωικήν έποποιάν τής μεγάλης και ώραίασ
πατρίδοσ των ! Νεώτεροι αυτοί "Ομηροί του χρώματοσ και
τής σμίλησ, χριστιανοί κατά τó θρησκειμα, άλλ' έθνικοί
κατά την ψυχήν, αδέλφωσαν τούς θεούσ του Όλύμπου με
τούσ "Άγίοϋσ τής Γραφήσ και τούς Παρδαείσοϋσ με τά "Η-
λύσια, και τάς κολάσεισ με τά βασιλεία του Πλούτωνοσ
και τάς Πανηγίασ με τάς μούσασ. Και χωρίς κανένα δι-
σταχμόν και κανένα ένδοικισμόν έθεσαν άντιμετώπουσ εις
την μεγάλην κλίμακα τής εισόδου μίαν γυμνήν θαυμασίαν
Εϋκν και τόν "Αρειμάνειον "Αρην και ένα Πρωτόπλαστον
"Αδάμ σκεπασμένον με σύκησ φύλλα με τόν Τριαינוφόρον
θεόν των θαλασσών και των πόντων. Τó πράγμα δέν κά-
μνει καμμίαν έντύπωσιν και οι φανατικώτεροι καλόγηροί δέν
έχαν να άντείπουν τίποτε εις την καλλιτεχνικήν ατήν
σύγχυσιν. "Άλλωσ τε και οι κληρικοί των ήσαν πρώτον Ve-
neziani και έπειτα Cristiani, κατά την ώραίαν άπάντη-
σιν, ήν έδωκάν ποτε εις άντιπρόσωπον του Πάπα και δέν
τούσ ήρεσε να μειώνουν την Βενετίαν έστω και χάριν τής
θρησκείασ.

Αί αρχαί των ατάι δικαιολογούν και την παράστασιν
του "Αγίου Μάρκου μεταξϋ δύο θαυμασίων έθνικών γυναικών,
αί όποιασ συμβολίζον την Ίσχυν και την Δικαιοσύνην,
ώσ την είκόνα τής χριστιανικήσ Βενετίασ του Βερονέζε
έν τώ μέσω μιασ Ειρήνησ και μιασ Δικαιοσύνησ ώραιοτέρασ
και από τάς χάριτασ τής Έλληνικήσ μυθολογίασ.

Τοιαύτασ συναντήσεισ άπαντξ τισ εις κάθε βήμα και
τοιαύτασ παραδόξουσ αδελφοποιήσεισ εις κάθε πλευράν τοί-
χου και εις κάθε λωρίδα όροφήσ. Δόγαί, δογάρεσαι, άγιοι,
θεοί, και ήρωεσ, κάθε μορφή ώραία και κάθε σώμα υγιέσ
και ισχυρόν και κάθε δύναμισ είτε μυική, είτε ψυχική, είτε
μεμονωμένη, είτε εις συμπλέγματα και εις παραστάσεισ
εύρίσκει την θέσιν της εις τάς μυθικώσ άπεράντοϋσ και θαυ-
μασίωσ διατηρουμένασ τοιχογραφίασ, τάς πλουσιωτέρασ
άναντηρητάσ, αν όχι και τάς ώραιοτέρασ όλου του κόσμου.
Μία και μόνη ή όποία καταλαμβάνει όλόκληρον πλευράν
ύψουσ είκοσι τριών ποδών και πλάτουσ έβδομήντα έπτά,
εύρίσκειται κατ' έξαιρετικήν εύνοϊαν τής τύχησ καταβιβα-

σμένη από την θέσιν της προς επισκευήν. Είναι ο παράδεισος του Τινορορέτου, του γίγαντος αυτού της Τέχνης, ο όποιος μέσα εις την Βενετιάν της παρακμής κατώρθωσε να αναδημιουργήσει εις απειραριθμούς εικόνας του, σκορπισμένας παντού την Βενετιάν της ακμής και της δυνάμεως, την Βενετιάν της χθές, όπως την άντελήφθη ή όνειροπόλος του ώραίου παρελθόντος ψυχή του.

Ο Παράδεισός του αυτός, ή μεγαλειτέρα εικών του κόσμου όλου δέν έχει καμμίαν όμοιότητα με τον παράδεισον του Μιχαήλ Άγγελου. Η έντύπωσίς μου σήμερα, όπου την επαναβλέπω, είναι έντελώς άλλη και διαφορετική από άλλοτε. Δέν είχα τότε τόσον ζωηράν εις την μνήμην μου την Δευτέραν Παρουσίαν, άλλ' ούτε την όροφήν της Σιζτινίας του Μιχαήλ Άγγελου. Τώρα με την εικώνα αυτήν των γιγαντιών διαστάσεων και των εκατοντάδων μορφών και στάσεων και συμπλεγμάτων εμπρός μου, τόσον ζωντανήν έν τω συνόλω της, ώστε να την έγγίζω πραγματικώς δια να πεισθώ ότι είναι εικών, βλέπω τον απόστασιν, ή οποία χωρίζει τους δύο μεγάλους καλλιτέχνας. Εις την Δευτέραν Παρουσίαν εκείνου ή κάθε μορφή, τό κάθε πρόσωπον είναι μονάς διηγουμένη την ιδίαν ιστορίαν, είναι όν αυτότελής, δυνάμενον να αποσπασθί και να τεθή έντός πλακίσου. Ο γιγάντειος Άδάμ είναι ως ο κορμός της ζωής του μεγάλου δένδρου της ανθρωπότητας και κλείει μέσα εις τὰ δασύτριχα στήθη του την πνοήν, ή οποία θα ζωογονήσει όλας τὰς μετ' αυτόν γενεάς. Ο Ίησους είναι ο άννακιστής, ο μεταρρυθμιστής, ο σφριγών εφηβος, ο άκμαίος νέος, ο όποιος με μίαν κίνησην της χειρός, με μίαν σύσπασιν του προσώπου αλλάζει τὰς τύχας του κόσμου' ως μονάδες τὰ πρόσωπα του τοίχου της Σιζτινίας είναι τέλεια. Ός συμπλεγμα, ως παραστάσεις όλότητας, ως ένότης ται σύνολον δέν ήμπορούν να συγκριθούν με τον παράδεισον του Τινορορέττου.

Εις αυτόν δέν όμιλούν τὰ άτομα μεμονωμένα και δέν δίδουν αί μονάδες ιδέαν του έγώ των και δέν σφραγίζει τὰς μορφάς και τὰς στάσεις των ή σφραγίς μιξής ισχυράς ατομικότητας. Άλλ' όλοι μαζί ήνε άνθρωποι εύτυχεις ή δυστυχείς ως σεις και έγω, άνθρωποι, οι όποιοι ζούν και άναπνέουν και κινούνται, όπως κινούνται μαζί και άρμονικά τὰ άνισα φύλλα ενός μεγάλου και ώραίου δένδρου. Έδω δέν σάς λέγουν τίποτε ούτε οι πρωτόπλαστοι, ούτε ο μεσσίας, ούτε οι άγγελιοι, ούτε οι άγιοι, ο καθείς χωριστά. Έδω όμιλει εις την ψυχήν σας, εις τό πνευμά σας, εις την φαντασίαν σας τό σύνολον, ή συγκέντρωσις των υπερχιλίων κντων ανθρώπων, άνδρών, γυναικών, παιδιών κάθε περιωπής και κάθε ηλικίας και κάθε φυλής, οι όποιοι άφου έπάλασαν εις την ζωήν έρχονται τώρα να απολαύσουν την χαράν του παραδείσου.

Εις όλην αυτήν την άπεραντον εικώνα, ή οποία σάς διδει ιδέαν ενός μεγάλου άμφιθεάτρου γεμάτου κόσμον δέν θα εύρητε δύο πρόσωπα, δύο στάσεις, δύο κινήσεις, δύο κίμψεις του σώματος όμοιάς.

Μεθ' όλην την ύγρασίαν του τοίχου, ή οποία έχει όπως δήποτε έπηρέασει τους χρωματισμούς, ο παράδεισος του Τινορορέττου μένει και θα μένη έν τω συνόλω του ό αληθι-

νώτερος παράδεισος του κόσμου με ένα φως ζωής και άθανασίας σκορπισμένον γενναϊότατα επάνω του, με μίαν φωτοσκίασιν πρωτοφανή, με ένα χρώμα ισχυρόν και ώραϊον, άληθι τών όφθαλμών πανήγυριν, αλλά και αληθινήν άνταπόδοσιν των φυσικών χρωμάτων, τὰ όποια σκορπίζει παντού ο ουρανός ο ώραιος, ο άντανακλώμενος μαζί με όλας τὰς άλλας ώραιότητας εις τό ύγρον στοιχείον, μέσα εις τό όποιον πλέει νύκτα και ήμέραν ή Βενετία.

ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΣ;

Το φως εις την μελαγχολικήν σκιάν του ήλιοβασιλέματος του Άπρίλη, έσθυνε σιγά, δίδοντας στα όλογύρα πράγματα χρώματα τόσο πεθαμένα που ή ψυχή έμενε τρομαγμένη.

Το περίεργο πλήθος, άχόρταγο για συγκινήσεις, γέμιζε την μεγάλη σάλα, μέσα στην οποία ακούγονταν ένα μουρμούρισμα που έφτανεν ως τον κατηγορούμενο, σην μακρυσμένη ήχώ απελπισμένης φωνής!

Από τον μπάγκο, στον όποιο από τό πρώτ' είχε καθίσει, κουρασμένος, σηκώθηκε στα πόδια, σιγά, σιγά γύρισε τό κουρασμένο βλέμμα στο άνυπόμονο πλήθος, άλλ' έφοβήθηκε όλα αυτά τὰ μάτια, τὰ όποια ήτανε γυρισμένα προς αυτόν. έπεθύμησε να μην ήτανε εκεί γύρισε τὰ μάτια και από τό όλάνοιχτο παράθυρο του άπέναντι τοίχου φαίνονταν ένα κομμάτι ουρανός τόσο κόκκινος, όπου φαίνονταν σην φωτιά.

Έπειτα γύρισε τό βλέμμα προς τό άλλο μέρος της σάλας όπου έμενε ξεχασμένος στη σκιά ένας Χριστός με τό κεφάλι γεμένο στο ώχρό στήθος τό γεμάτο σταλαγματιές από αίμα μαύρο. Τὰ πεθαμένα μάτια του, για πάντα άνοιχτά στο σκοτάδι, προξενούσανε άντραχιλά!...

Η άυστηρά φωνή του προέδρου τον φώναζε, και τότε κάνοντας μονάχος δύναμη και ξεσέροντας τις λέξεις, άρχισε την κοπιαστικήν διήγησιν.

* *

«Η Μαρία ήτανε ώραία, ήτανε καλή, ήτανε άγνή και εύγενικά σην λουλούδι. Την μεγάλωσα πάνω στα γόνατα, μαθόνοντάς της τὰ πειθίμια πράγματα, κάνοντάς την ν' άγαπήτη τὰ πειθίμια αισθήματα και να αισθανθί φρίκη και άποστροφή μεγάλη, για ό,τι ήτανε ταπεινό.

«Το βράδυ έπειτα από μιá ήμέρα μεγάλης κουράσεως, εκεί κάτω στο βαθύ μεταλλείο, γύριξα στο φως, στο φως του άγαπημένου ματιού της, και ξεγυούσα τους κόπους, και αισθανόμουνα πώς δυνάμονα από τό φίλημά της.

«Η κόρη μου με περιτριγύριζε με χίλιες φροντίδες και πλούτιζε με άτίμητους θησαυρούς την μελαγχολικήν ύπαρξίν μου. Δέν είχα κανένα άλλο από τό άγιο αυτό πλάσμα ή γυναϊκά μου είχε πεθάνη τόσα χρόνια πριν από έλώδεις πυρετούς, και ο Άνδρέας μου έσκοτώθηκε από μιá πέτρα ενώ εργαζούνταν να κίνη μιá τρύπα στο βράχο. Δέν μου έμεινε παρά κντή, κντή μονάχη, και ήτανε ή μοναδική άγάπη, ή οποία με κρατούσε στη ζωή. Άν δέν είχα την

Μαρία, ώ, θα την είχα τελειώσει τέτοια ζωή από πολυ καιρό!

«Μιá μέρα, ήρθε και με ήρε στο μεταλλείο. είχε έρθει στο σπίτι ένα χερτί από τή δημαρχία και ή καύμένη, δέν ήξερε τί να κίνη, έτρεξε να μου τό φέρη να τό διαβάσω μου ζητούσανε να πληρώσω ένα φόρο... Ο νέος κόντες, ο γυιός του άφέντη, την είδε: μου είπε πώς ή Μαρία ήτανε άριστοκρατορικός τύπος, πώς ήτανε κρύμα να την άφήνω να χάνεται μέσα σ' ένα φτωχικό σπίτι, στερημένη όχι μονάχα από όλα τὰ κόμοδα, αλλά και από τὰ άπολύτως άναγκαϊα, τέλος στερημένη από όλα. Τον άκουσα, στενάζοντας, γιατί τό ήξερα καλά ότι τέτοιο πλάσμα ήτανε άξιο να είνε βασιλίσα, αλλά δέν ήξερα τί να κάνω... Η δυστυχία με κρατούσε σ' αυτή τή φοβερά ζωή.

Και ξαναείπε: «Κρύμα! ένα τόσο ώραϊο κορίτσι, κρύμα».

Η πατρική μου καρδιά εύχαριστήθηκε και ήθελα να τον φιλήσω, που φάνηκε τόσο καλός!

«Μιá βραδιά ή Μαρία μου είπε πώς αυτός στάθηκε στο σπίτι μας, περνώντας από τό μέρος εκείνο. Της είπε τόσα λόγια, τὰ όποια ή άθώα δέν θυμότανε, αλλά τὰ όποια την έκαναν να κοκκινίση. της είπε πώς ήτανε ώραϊα, και πώς εύχαρίστως θα φρόντιζε να της δώση μιá θέση καλλίτερη. Τότε θυμόσα και μάλωσα την μικρούλα μου από τό άλλο μέρος όμως πίστεψα πώς τό έκανε από καλωσύνη και δέν έκανα πλέον λόγο για την άσυνείθιστη βίζιτα.

«Πέρασαν δύο μήνες! ή θέση μου έγινε καλλίτερη. Έλαβα μεγαλιέτερο μισθό, κατά σύσταση του γυιού στον πατέρα, και μπορούσα να ξεδέψω κάτι περισσότερο για την Μαριγούλα μου. Εκείνη, ήτανε χαρούμενη, εύτυχημένη. Της άγόρασα ένα καινούριο φόρεμα, και την γιορτή όταν τό φόρεσε, φαίνονταν έντελώς σην κυρία ή φιλενάδες της την κύτταζαν έτσι με φθόνο βεβαίως θα ήτανε ή πειθίμορφη του τόπου, και ήμουνα υπερέφρανος για την κόρη μου.

«Άρχισα όμως να παρατηρώ στους συντρόφους μου ένα ύφος μυστηρίου: κάτι έρωτήσεις, κάτι λόγια που λέγονταν έτσι, χωρίς να τό θέλουν, και στα όποια εύρισκα κάποια κακή πρόθεση, μου έκανε κακό.

«Όταν στο τέλος μιá μέρα, ο άρχιεργάτης μου έκανε παρατηρήσεις για μιá εργασία κακή τελειωμένη, μου είπε, σταματώντας στις συλλαβές: «Λοιπόν, είσαι ο προστατευόμενος: Ο μικρός κόντες ενδιαφέρεται αρκετά για την κόρη σου», έλαμψε μέσα μου ή κακή σκέψη, σην ένα φως.

«Η κόρη μου! αν είνε αλήθεια;» Και έτρεμα και δέν είχα τή δύναμη να επαναλάβω μιá λέξη και έσκυφα τό κεφάλι σην κάτω από μιá τρομερή φοβέρα.

«Από τότε έχασα την ήσυχία, έγιναν άλλος άνθρωπος, δέν είχα εμπιστοσύνη σε κανένα και σε τίποτα, εξέταζα, κατασκόπευα, ρωτούσα τή Μαρία με χίλιους τρόπους: εκείνη έκλαιγε... όρκίζονταν στην ψυχή της πεθαμένης μητέρας της, πώς δέν έκανε κανένα κακό, μου ζωολογήθηκε πώς ο νέος κόντες συχνά ήρχονταν και την εύρισκε... και σταματούσε μπρός στην πόρτα και μιλούσανε, χωρίς ποτέ να μπή στο σπίτι, ποτέ! Αισθάνθηκα πώς ξαναγεννήθηκα και ένωσα και έγω τὰ δάκρυά μου με τὰ δάκρυα της άθώας,

και της ζήτησα συχώρηση γιατί την νόμισα άξια να κάμη κακό... Κακόμοιρη! Ποτέ δέν την λυπήθηκα τόσο, όσο εκείνη τή βραδιά.»

* *

Το σάββατο τό βράδυ άναγκαστήκαμε όλοι οι εργάτες να μείνουμε στο μεταλλείο. μιá σχισμάδα χάλκισε τό τόξο μιξής γαλαρίας, και ήτανε άνάγκη να μπορέσουμε να τό διορθόσουμε γλήγορα. Έστειλα ένα παιδι και ειδοποίησε την κόρη μου και της παρήγγειλα να είνε ήσυχη. Την άλλη μέρα θα έτρεχα στο σπίτι νωρίς και άρχισα τή δουλειά. Άλλ' ή καρδιά μου ήτανε σφιγμένη από μιá λύπη, θα ήθελα να έπεφτε επάνω μου όλο τό μεταλλείο και να με έθαφτε με τὰ έρείπιά του.

«Μακάρι, ο ουρανός θα τό ήθελε!

«Συλλογίζομουνα τόσα πράγματα λυπηρά, τὰ φώτα μέσα στο βαθύ αυτό σπήλαιο, τό γεμάτο από πέτρες, από μικρά άμάξια, από σκάλες, έκαναν χίλιες σκιές τρομαχτικές, πένθιμες, Έμεις γυρίζαμε σιωπηλοί, σην φαντάσματα... Έργαζόμουνα και συλλογίζόμουνα τή δύστυχη Μαρία μου, μονάχη στο σπίτι, μονάχη, να τρέμη από φόβο... Και αν ο κόντες, αυτή τή νύχτα χωρίς τή βοήθειά μου την εύρισκε, αν τή νικούσε με τὰ γλυκά λόγια του, με την βία αν την άπατούσε;...

«Η κακή σκέψη με βασάνιζε: είχα πυρετό: αισθανόμουνα μιá μανία, που με έκανε άνίκανο να σηκώσω τό σφυρί. Δέν ξέρω γιατί λίγο, λίγο, μέσα στο μυαλό μου ή άμφιβολία άρχισε να γίνεται πραγματικότητας! Χίλιες περιστάσεις ήρχονταν, στον ταραγμένο νο μου; και όλες μου έδιναν, την απελπιστικήν βεβαιότητα.

«Γαιτί; Γιατί; Έβλεπα την κόρη μου σε πάλη με τον γυιό του άφέντη, εκεί μέσα στη φτωχική κάμαρα... αισθανόμουνα τή φωνή της ή οποία μου ξέσκιζε την καρδιά: και έπειτα προσπαθούσα ν' αποφύγω τή φοβερή όπτασία, άλλ' εκείνη ξαναγύριζε και μου βασάνιζε τή ψυχή.

«Στο τέλος δέν είχα πλέον δύναμη να βασταχθώ. ξεφεύγοντας τή προσοχή του άρχιμάστορη, άφησα τή δουλειά και έφυγα από τό μεταλλείο: είχα στο κεφάλι φωτιά. Διευθύνθηκα τρέχοντας, στο σπίτι, τό όποιο ήτανε λίγα χιλιομέτρα μακριά. Στη σιωπή της νύχτας μου φαίνονταν πώς άκουγα τις απελπισμένες φωνές της κόρης μου, ή οποία πάλευε για να μην νικηθί.

«Έτρεχα στην έρημη έξοχή και ή καρδιά χτυπούσε στα στήθη μου και τό κεφάλι έκαιγε...

«Σ' ένα διάστημα είδα να ζωγραφίζεται, στο βάθος του δρόμου, ή σκιά ενός ανθρώπου.

«Είνε εκείνος», μου φώναζε ή ψυχή μου, και έμεινα σιωπηλός άκουμπισμένος σ' ένα δέντρο: περίμενα λίγα λεπτά, τράβηξα από τή ζώνη μου τό μακίρι του μαχαιριού μου σπασμωδικά.

«Όταν έφτασε κοντά, τον άνεγνώρισα: δέν είχα άπατηθί. «Άκουσα τή φωνή της μικρούλας μου ή οποία μου έλεγε: έλδικήσουμε!

«Άσυνείδητα, έπεσα πάνω στο τέρας, και τό τελεί-

ωσα, χύνοντας στο λαϊμό τή λεπίδα, χωρίς νά τοῦ δώσω καιρό νά πῆ οὔτε συλλαβή....

«Δύστυχο παλληκάρι! Ἦτανε ἀθῶος, ὅπως ἦτανε ἀγνή ἡ κόρη μου!»

* *

Καί ἔπεσε πάνω στον μπάγκο, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο με τ' ἀδύνατα χέρια, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἐνθύμητη! Ὅθι τὸν καταδικάζουσε.

(A. Lalia Paternostro)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὸν κήπον τοῦ οἴκου τῆς χήρας Ραχὴλ μετεφέρτετο ἐπὶ ἀναπαυτικοῦ φορείου πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπεπερατώθησαν αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ παλατιοῦ τοῦ Ἄννα ἡ κατὰ-κοίτης τοῦ Μαλαχία θυγάτηρ Ἀριέλλα. Ὁ πατὴρ τῆς συνήνεσεν εἰς τοῦτο, ἐνδύσας εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του καὶ τῆς γείτονος, ὅπως ἀναπεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα ἡ κόρη.

Καὶ πράγματι ὅποια χαρὰ διὰ τὴν πάσχουσαν! Πρὸ πόσων ἐτῶν δὲν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ οἴκου των. Ἀνέπνεε τὴν ἑσπερινὴν αὔραν, τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φυτῶν, ὡς ὁ φλεγόμενος ὑπὸ δίψης Ἀραψ εἰς τὰς ἀμμώδεις ἐρήμους ἀποροφᾷ τὰς τυχόν σταγόνας νεροῦ. Ἐκ τοῦ κήπου τῆς Ραχὴλ ἐφάνητο ὁ δρόμος, ὁ ἄγων πρὸς τὴν Ἱερὴν, ὅπου ἀκριβῶς πρὸ ἐννέα ἐτῶν εἶχε συμβῆ εἰς αὐτὴν τὸ δυστύχημα. Ἐβλεπεν ἀκόμη τὸ νεκροταφεῖον, ὅπου ὑπῆρχον τόσοι στολισμένοι τάφοι τῶν ἐπιφανῶν τοῦ μέρους. Ἐστέναιζεν ἡ κόρη τὸ σῶμα μου εἶνε τάφος, περικλείων τὴν νέαν ζωὴν μου ἐννέα χρόνους τώρα, εἶπεν. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος ἐφάνητο μία ἄκρα τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Ὅποια ἰδέα τῆς ἐπέρχεται. Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ὑπάγουν ἐκεῖ, νὰ τὴν ἐναποθέσουν εἰς τὰ κανονικὰ καὶ ὁμαλὰ κύματα καὶ εἰς τὸ ἀπαλὸν καὶ ἁρπυρῶδες ἐκεῖνο στρώμα νὰ εὕρῃ τὸ τέλος ἡ βασανισμένη ζωὴ τῆς. Προσεπάθησε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς περισσότερον διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα, ἀλλ' ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῆς ἐπροξένησε πόνους εἰς τὴν σπονδυλικὴν στήλην τρομερούς, καὶ ἔριψε μίαν αἰφνιδίαν κραυγὴν. Ὁ τυφλὸς Βαρούχ ὁ ὁποῖος ἐκάθητο παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν.

— Τί ἔχεις Ἀριέλλα; νὰ φωνάζω τὴν μητέρα μου; Ὡ, ἂν ἦμπούρων νὰ ἴδω τί σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε, τίποτε ἐπόνεσα ὀλίγον περισσότερον. Τί ὠραῖα ὅπου εἶνε ἐδῶ ὅλα! ἀλλὰ νυκτώνει καὶ πρέπει πάλιν νὰ με μεταφέρητε εἰς τὸ μέρος μου.

— Ὅχι φίλη. Ἐζητήταμεν ἄδειαν ἀπὸ τὸν πατέρα σου μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ὕπνου. Εἰς τὴν συνήθη ὥραν ὅπου σ' ἐτοιμάζουν κάθε ἑσπέραν διὰ τὴν νυκτερινὴν σου ἀνάπαυσιν θὰ σε μεταφέρωμεν. Ναί, εἶπεν ἡ Ραχὴλ, ἥτις ἐπλησίαζε τὴν στιγμήν ἐκείνην τὴν κόρην διὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου σου μὴν ἀνησυχῆς μικροῦλα μου.

Παρῆλθε μία ὥρα, ἐνύκτωσε. Ὡμίλει με τὴν κόρην ἡ Ραχὴλ ὅτε ἤκουσθη μία ἀργυρόρηχος φωνὴ νὰ λέγῃ: Βαρούχ, αὐτὴ εἶνε ἡ πάσχουσα κόρη, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ὠμίλησας;

— Ναί, Κύριε!

Ἡ νύξ ἦτο σκιερά, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ δμιλοῦντος δὲν διέκρινεν ἡ πάσχουσα, ἀλλ' ἡ φωνὴ τὴν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ φωνὴ ὡς δὲν εἶχεν ἀκούσει ποτὲ παρομοίαν ὁρμονικὴν, ἡχηρὰ, ἀντιλαλοῦσα. Ἡ κόρη ἔσφιγγε τὴν δεξιάν τῆς Ραχὴλ. Μὴν φοβεῖσαι, τῆς λέγει αὐτὴ εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ σε θεραπεύσῃ, ὅπως σοῦ εἶχεν εἶπῃ ὁ Βαρούχ. Ἡ Ραχὴλ καὶ ὁ Βαρούχ ἐγονάτισαν. Ἡ

Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἴσως εἶναι λυπηρὸν, ἴσως πρὸ πάντων δὲν φανῆ ἀρκετὰ πατριωτικὸν ὅ,τι θὰ εἴπωμεν: Ὅτι ὅλοι ἡμεῖς, Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖαι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μας ἀπηλύσκαμεν τὸ κάλλος τοῦ γλαφυρωτέρου τῶν Ἑλλήνων τραγικῶν.

Ὁ Εὐρυπίδης εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψε καὶ ἔδρασε καὶ ἀπεθεώθη ἦτο ἄγνωστος. Οὔτε οἱ πολυώνυμοι καθηγηταὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, οὔτε αἱ ἐταιρίαι

φωνὴ λέγει πρὸς τὴν κόρη: Ἐχεις πίστιν σταθερὰν πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων σου; πιστεύεις εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, τὴν δυναμένην νὰ σε θεραπεύσῃ;

— Κύριε, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ θεραπευθῶ ἐγώ, ἡ ὁποία πάσχω τόσους χρόνους τώρα; ἐννέα ὀλοκλήρους! ἡ ὁποία ἔχω τὰ ὀστέα συντετριμμένα, πόνους τρομερούς καὶ τὴν ὑπομονὴν πλέον χαμένην!

— Ἡ πίστις μου ἔγινε ἀδύνατος, ἀσθενής, ὅπως καὶ τὸ σῶμά μου! — Ἄλλ' ἡ ἰδική μου πίστις πρὸς σε, Κύριε, εἶπεν ὁ Βαρούχ, εἶνε ἰσχυρὰ, ἀκλόνητος. ἐγὼ πιστεύω ὅτι δύνασαι νὰ θεραπεύσῃς τὴν πάσχουσαν καὶ στραφεὶς πρὸς αὐτὴν τῆς λέγει με σιγαλὴν φωνήν: κάμε ὅ,τι σε διατάξῃ.

— Δός μοι τὴν χεῖρά σου, κόρη, λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ διδάσκαλος καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν ὀλίγον, ὑψώνει αὐτὴν καὶ λέγει μεγαλῶφως: Κόρη, σοὶ λέγω ἐγέρθητι! Ἐγὼ σοὶ λέγω ἐγέρθητι καὶ περιπάτει!

Ἡ κόρη ἐξέβαλε κραυγὴν. Ὡς ἡ ἰδία διηγείτο ἀργότερα, ἠσθάνθη ὡς πῦρ καῖον νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά τῆς.

— Ὑπαγε εἰς τὴν θύραν ἐκείνην τοῦ οἴκου, λέγει πρὸς αὐτὴν, καὶ ὄπισθεν αὐτῆς θὰ εὕρῃς ὕδριαν πλήρη ὕδατος. φέρε τὴν πρὸς με.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐγείρεται ἡ κόρη, πληροὶ κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴν καὶ ἐπιστρέφουσα διὰ σταθεροῦ βήματος καταθέτει τὴν ὕδριαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σωτήρος τῆς. Καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν πίπτει γονυκλινῆς, καλύπτουσα διὰ τοῦ προσώπου τῆς τοὺς πόδας του.

Κύριε, φωνάζει τότε. Κύριε, συγχώρησόν μου τὴν ἀπιστίαν. Σὺ ὁ θεραπεύσας τὸ σῶμά μου, θεράπευσον, διδάξον καὶ τὴν πάσχουσαν ψυχὴν μου. Ἡ Ραχὴλ ἔκλαιε με λυγμούς.

— Διδάσκαλε, ἔκραζεν ὁ τυφλός, ζητῶν αὐτὸν ἐν τῷ σκότει· ἀλλ' ὁ διδάσκαλος δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἐγένετο ἄφαντος.

Τὸ ἀναπαυτικὸν φορεῖον τῆς πασχούσης ἔμεινε κενὸν εἰς τὴν θέσιν του. Ἀμέσως ἔσπευσε ἡ Ραχὴλ μετὰ τοῦ Βαρούχ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μαλαχία, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθῃ ἡ κόρη τὴν νύκτα εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ὡς ἦτο ἦδη ἀναπαυμένη, χωρὶς νὰ φανερώσῃ ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Ὁ Μαλαχίας τὸ ἐπέτρεψε, καὶ ἡ Ἀριέλλα ἐκοιμήθη ἐν μακρῶν, ἀτάραχον ὕπνον εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιον τῆς Ραχὴλ, ἥτις τὴν ἠγάπα ὡς κόρην τῆς.

Τὸ ἀποτελεσμα τοῦ θαύματος

Ὅταν ἐξύπνησεν ἡ Ἀριέλλα παρεκάλεσε τὴν Ραχὴλ νὰ τῆς δώσῃ νερὸν διὰ νίψιμον. Εἰς τὸ παραπλεύρωσ μικρὸν δωμάτιον ὑπάρχουν ὅλα τὰ χρειώδη ἀγαπητῆ Ἀριέλλα, ἀπήνητης. Τότε ἐνεθυμήθη ἡ κόρη τὴν θεραπείαν τῆς, ὡς νὰ ἐξύπνα ἀπὸ μακρὸν ὄνειρον. Ἐκίνησε, διατάξουσα ἀκόμη ἄλλ' ὅποια δάκρυα χαρᾶς ὅταν εἶδε ὅτι ἠδύνατο πράγματι νὰ κινήται. Μετὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα ἐζήτησε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν πατρικὸν τῆς οἶκον. Δὲν εἶχε πλέον τὴν ὑπομονὴν τῶν ἐννέα χρόνων, ὅπου ἔμεινε κλινήρης. ἤθελε νὰ τρέξῃ τοὺς δρόμους, νὰ ἐπιδείξῃ ἑαυτὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ φωνάξῃ καὶ γνωρίσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ ὄνομα τοῦ θεραπεύσαντος αὐτὴν.

Συνοδουμένη ὑπὸ τῆς Ραχὴλ ἐξεκίνησε· μόλις ἤγγιξε διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἕδαφος· κυριολεκτικῶς ἐπέτα. Τὸν τύπον τοῦ πόνου, ὅστις ἦτο χαραγμένος ἐπὶ τῆς συμπαθητικῆς τῆς μορφῆς ἀντικατέστησεν ἡ χαρὰ.

πρὸς παράστασιν Ἀρχαίων Δραμάτων, οὔτε αἱ ἀποπειραθεῖσαι μεταφράσεις εἴτε εἰς καθαρῶς οὐσαν, εἴτε εἰς δημοτικὴν γλῶσσον μᾶς εἶχαν γνωρίσει ἕως τώρα τὸ κάλλος καὶ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ.

Ἐχρημάθη διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν Εὐρυπίδην, τὸ κάλλος τοῦ Ἑλληνικοῦ λόγου νὰ ἀνασμιλευθῇ ὑπὸ Ἑλληνικῆς χειρὸς καὶ νὰ ἀποδοθῇ ὑπὸ Ἑλληνικοῦ πνεύματος εἰς γλῶσσον, ἡ ὁποία δι' ὅλους μας, ἂν καὶ ξένη, εἶναι ὅμως οἰκειότερα φεῖ! καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας ἀκόμη.

Ὁ κ. Παπαδικαμαντόπουλος κητέγαγε βεβαίως με τὴν ἀπόδοσιν αὐτὴν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ κάλλους τοῦ Εὐρυπίδου ἐνα μεγάλο θρίαμβον διὰ τὰ Γαλλικὰ γράμματα καὶ τὴν Γαλλικὴν Τέχνην. Ποῖος ἀρὰ γε θὰ εἶναι ἐκεῖνος ἐκ τῶν σημερινῶν μας ποιητῶν, ὁ ὁποῖος θὰ

Καθ' ὅδον βλέπει ἐν γνωστὸν πρόσωπον. Ἄ! εἶνε ὁ Λάζαρος· ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς τοῦ Λαζάρου εἶνε μεγίστη. Πλησιάζει.

— Τί βλέπω; εἶσαι ἡ Ἀριέλλα;

— Ἡ Ἀριέλλα· ἐγὼ ἡ κατὰκοίτης Ἀριέλλα. Ὁ Ναζωραῖος μοῦ εἶπε: «Κόρη ἐγέρθητι καὶ περιπάτει» καὶ ἀφῆκα τὴν κλίνην μου καὶ περιπατῶ.

Ἡ Ραχὴλ διηγείται εἰς τὸν Λάζαρον ἐν συντόμῳ τὸ συμβάν. Ὁ Λάζαρος σπεύδει εἰς τὸν οἶκον του καὶ διηγείται ἐπίσης εἰς τὰς ἀδελφάς του ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσε, μεθ' ὃ καὶ σπεύδων ἀνέρχεται εἰς τὰ δωμάτια του ζητῶν ἀνάπαυσιν. Δύο πρόσωπα παρουσιάζονται πρὸ αὐτοῦ· δύο πρόσωπα ἀγαπητά, τὸ τῆς Ζαχάραις καὶ τὸ τοῦ Ναζωραίου. Τί πάλη, τί δίλημμα! Τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ σπριγνὸν ἀπὸ κάλλος καὶ νεότητα τῆς λατρευτῆς Ζαχάραις, καὶ τὸ θεοειδές, τὸ ἱλαρόν, τὸ ἐμπλεῶν ἀγαθωσύνης τοῦ Διδασκάλου, τὸ ὅποσον τὸν βλέπει μειδιῶν, παρήγορον, ἐνθαρρύνον.

Ἡ Μάρθα ὡς ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ σπεύδει εἰς συνάντησιν τῆς Ραχὴλ καὶ Ἀριέλλαις· ἄλλοι γείτονες ἀκούσαντες τὸ νέον τῆς ἡμέρας ἐπίσης, φθάνουν ὅλοι πρὸ τοῦ οἴκου τοῦ Μαλαχία.

Πρώτη ὄλων ἔφθασεν ἡ Ἀριέλλα. Δὲν περιπάτει, ὡς συνήθως ἔτρεγεν, ἐπέτα νὰ φθάσῃ πρώτη, καὶ πράγματι ἦλθε πρὸ τῶν ἄλλων εἰς τὸν πατρικὸν τῆς οἶκον.

Ἡ Ἄγαρ ἐκράτει, ὅταν ἔφθασεν ἡ κόρη, ἐν πινάκιον με προζύμην· ἄμα τὴν εἶδε, τῆς ἔπεσε τοῦτο ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ ἐφώνησε δι' ὄλων τῆς τῶν δυνάμεων: Μαλαχία, πρόφθασε· φάσμα, ἐνα φάσμα. Ἡ Ἀριέλλα μας ἀπέθανε βέβαια, καὶ ἦλθεν ἡ σκιά τῆς.

— Ὅχι μητέρα μου, δὲν εἶμαι φάσμα· εἶμαι ἡ θυγάτηρ σου, ἐγὼ ἡ ἰδία ζῶσα, ὑγιής, περιπατῶ. Ὁ Ναζωραῖος τὸ διατάξῃ, καὶ ἐκινήθη, καὶ ἐθεραπεύθη. Φίλησέ με μητέρα μου! Εὐλόγησέ με πατέρα μου, δὲν εἶμαι πλέον βράχος, εἶμαι ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ὁ Μαλαχίας τότε ἐξερράγη εἰς φρικώδεις βλασφημίας, καὶ ὠρκίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά, ὅτι ἡ κόρη ἐπίτηδες ἔκαμε τὴν πάσχουσαν ἐννέα ἔτη· δὲν ἤθελε φαίνεται, νὰ περιπατήσῃ καὶ ἔκαμε τὴν παράλυτον.

Ἡ Ἄγαρ ὅμως ἄμα συνῆλθεν ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς ταραχὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἤκουσεν, ἔλαβε θάρρος καὶ τοῦ λέγει: Φθάνει πλέον τώρα δὲν σε φοβοῦμαι, τὸ παιδί μου εἶνε θεραπευμένο.

Ἄλλὰ καὶ ὁ θυμὸς τοῦ πλήθους τότε ἐκορυφώθη.—Ταλαίπωρον παιδί! ἔλεγον οἱ γεροντότεροι, ἀπὸ τὴν χαρὰν του πηδᾷ, γελᾷ, κλαίει, καὶ ἴδετε τὸν πατέρα· ἀντὶ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεόν, βλασφημεῖ, ὕβριζει, ὀρκίζεται. Εἶναι ἀξίος σταυρώσεως.

Ἀμήν! Ἐφώνησεν ἡ Μάρθα. Ἀμήν! Ἐπανέλαβε τὸ πλήθος.

— Μὴν βιάζεσθε, εἶπεν ὁ Μαλαχίας· θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ Ἀριέλλα θὰ μένῃ πάλιν εἰς τὸ καεθῆναι. Ὁ Ναζωραῖος δὲν θὰ τὴν ἐθεράπευσεν ἐντελῶς βέβαια· σπονδυλικὴ στήλη σπασμένη δὲν θεραπεύεται· τὸ εἶπαν ὅλοι οἱ ἱατροὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, οἱ ὁποῖοι μ' ἐγύμνωσαν τόσους χρόνους.

κίμη διὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην, ὅ,τι ἔκαμεν ὁ υἱοθετηθεὶς ἀπὸ τὴν Γαλλίαν Ἑλληνοποιητής; Ποῖος θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῖος θὰ θέσῃ τὴν ἰδικὴν του σφραγίδα εἰς μίαν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν τοῦ μεγάλου τραγικοῦ;

ΝΕΟΙ ΣΥΡΜΟΙ

Οἱ συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων, ἂν καὶ ἐνίοτε πολλοὶ παλαιοί, δίδουν ἰδιαιτέρον γούστο εἰς τοὺς νέους συρμούς. Τὸ χρῶμα τῆς μόδας εἶνε κυρίως τὸ καφέ, εἰς ὅλους τοὺς τόνους ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνοικτούς ἕως τοὺς βαθυτέρους καὶ χρυσίζοντας· τὸ χρῶμα αὐτὸ γαρνίρεται κατὰ προτίμησιν με χρώματα ζωηρά, καθῶς πορτοκαλί, κερσσί, κόκκινον, γα-

— Ἐσὺ τώρα ἔλεγες ὅτι δὲν ἤθελε νὰ κινήται καὶ ἔκαμε τὴν παράλυτον, καὶ τώρα λέγεις σπονδυλικὴ στήλη σπασμένη δὲν θεραπεύεται; ἐφώνησεν αἱ γυναῖκες.

Καὶ τὸ κακὸν θὰ ἐπερίσσειεν, ἂν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας δὲν ἔφθασε μέχρι τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Ραββὶ τῆς ἐνορίας, ὅστις καὶ ἐπενέβη, ὅπως καθυσιγάσῃ τὸν ἐρεθισθέντα κατὰ τοῦ Μαλαχία ὄχλον.

Εἰς Γεσθημανῆ

Ὁ Λάζαρος ἀφ' ἔμεινε ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὰ δωμάτια του μόνος, σκεπτόμενος καὶ βασανίζων τὸ ἀπασχολοῦν αὐτὸν ζήτημα, ἔφυγε σιγὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ἡ ἀδελφὴ του Μαρία ἀκόμη, ἥτις ἦτο ἡ ἐπιστήθιος φίλη του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐφύλαττε γωνίαν κλεισμένην εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του.

Ἐζήτησε ὄριζοντα ἀπερίριστον, ἀέρα ἐλεύθερον· δὲν τὸν ἐχώρει πλέον ὁ τόπος, δὲν ἤθελε βλέμμα ἀνθρώπινον. Ἐφυγεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον του εἰς τὴν συνήθη ἔσπεριν ὥραν. Παρῆλθε καὶ δευτέρα καὶ τρίτη ἡμέρα. Τὴν ἐργασίαν του, τὰς ἀσχολίας του δὲν ἐφρόντιζε τώρα πολὺ ἔτρωγε καὶ ὠμίλει ὀλίγον, καὶ ἐκοιμάτο εἰς ὀλιγώτερον. Τὸ διάστημα μίᾳς ἑβδομάδος τὸν μετέβαλλε καὶ τὸν παρήλλαξε τόσον, ὅσον δὲν ἤθελε τὸ κατορθώσει ὁ χρόνος ἐργαζόμενος ἐπὶ μακρὰ ἔτη.

Ὅσον περισσότερον ἐσκέπτετο τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐρωτός του, τόσον τὴν ἔδρασε δυσκολωτέραν. Τὸ μόνον φῶς τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ φοβερὸν χάος, ὅπου ἐπλανᾶτο ἦτο ἡ ὑπόσχεσις τῆς Ζαχάραις. Ἡ Ζαχάρα τὸν ἠγάπα. Τὸ εἶπεν, ὑπεσχέθη τοῦτο εἰς αὐτόν· ἀλλὰ τώρα πῶς νὰ φθάσῃ τὴν πριγκήπισσαν; Ὁ χαρακτήρ τοῦ πατρὸς τῆς τὸν ἔκαμε νὰ φρίσῃ. Ὁ Ἄννας ἦτο ἄνθρωπος δόλιος, κρυψίνους, ἄστατος, κωφεύων εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, μὴ ὑποχωρῶν πρὸ οὐδενός μεσσοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἰδίας του θελήσεως. Ἐκτός τούτου εἶχε μεγίστην ἰσχύον. Ὅ,τι ἤθελεν, ὅτι ἐπέβαλλεν ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἐγίνετο. Ἡ Ζαχάρα ἦτο τὸ τελευταῖον τῶν τέκνων του· τὸ μόνον ἐναπομείναν ἐν τῷ οἴκῳ. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν ἀποκατεστημένα. Ἦτο ἡ τρυφερότης τῆς συγγενείας ὄλης. Νὰ, τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀπὸ τὸν πατέρα; Ἡ ἰδέα μόνον τοῦ ἔδιδε τὸν πυρετόν.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ θὰ τὴν ἔστειλεν ἴσως εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸ μᾶλλον ἀποκέντρον μέρος τῆς γῆς διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτόν, διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ, ἂν ἐφαντάζετο ὅτι ἠγάπα τὸν ἀρχιτέκνονα. Τί νὰ κάμῃ;

Ἀφ' οὗτου εἶχε τελειώσει ἡ ἐργασία του εἰς τὸ παλάτιον, ὑπῆγε πολλάκις εἰς τὰ περίε· δὲν τὴν εἶδε. Νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ζωὴ αὐτὴ, ἀδύνατον· τὸ ἠσθάνετο· νὰ τὴν ἴδῃ τουλάχιστον· νὰ τὴν βλέπῃ, ἀλλὰ ποῦ; πῶς;

(Ἀκολουθεῖ).

λάζιο, πράσινο. Επίσης είνε πολύ τῆς μόδας τὸ σκούρο στακτί, τὸ κόκκινο κρυσάτο, τὸ λαδί, τὸ λιλά καθὼς καὶ ὅλοι οἱ τόνοι τοῦ κίτρινου. Τέλος ἔλα τὰ χρώματα τῶν πετσιῶν τὰ ὁποῖα μὲ ἓνα ὄνομα λέγονται *suede*. Τὸ ἀνεκταυμα αὐτὸ τῶν ἀντιθέτων χρωμάτων εἰς τὰ φορέματα γίνεται μὲ προσοχὴν καὶ ἡ γαρνιτούρα εἶνε ἄλλη, π. χ. εἰς τὸ γιαννά, εἰς τὰ revers τῶν μανικιῶν ἢ ἀπλῶς στενά φιλετάκια καὶ δι' αὐτὸ δίδουν εἰς τὰς τουαλέττας γούστο καλλιτεχνικό.

Ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας εἶνε τὰ Ἰαπωνικὰ κεντήματα τὰ ὁποῖα τοποθετοῦν σπκρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὕφασμα καὶ τὰ ὁποῖα στολίζουν πολὺ. Ἐπίσης γαρνίρονται τὰ φορέματα μὲ τσόχες κεντημένες, μὲ χρώματα διάφορα καὶ ὀλίγο χρυσό, καθὼς καὶ μὲ γαλόνια πλεγμένα μὲ στενὲς λωρίδες ἀπὸ δέρμα μαζῆ μὲ μεταξωτὸ κορδόνι καὶ ὀλίγο χρυσό. Ἐν γένει τὰ μεταξωτὰ γαλόνια συνειθίζονται πολὺ καὶ εἶνε ἡ σκέτα ἢ κεντημένα μὲ χρώματα. Τὸ χρυσὸ καὶ τὸ ἀσημι ἀνακατεύονται παντοῦ εἰς τὴν γαρνιτούρα, ἀλλὰ πάντοτε ὄχι εἰς μεγάλην ποσότητα. Τὰ χρυσὰ γαλόνια καθὼς καὶ τὰ ἀσημένια, ἐπίσης καὶ τὰ ἔχοντα χρῶμα πικρῶ χρυσοῦ εἶνε θυμασμία γαρνιτούρα δι' ἐπανωφόρια ἀπὸ γούνα.

Ἐφέτος ἡ γούνας εἶνε πολὺ τῆς μόδας, ἰδίως ἡ καφέ, ἐπειδὴ ἔχει τὸ χρῶμα τῆς μόδας καὶ δι' αὐτὸ καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ἀξάνουν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Δι' ὅσας δὲν θέλουν νὰ ἐξοδεύουν πολλὰ χρήματα, διὰ γουναρικὰ μένουσιν τὸ ἀστρακὴν καὶ τὸ *caracul* μουαρέ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας. Ἡ *écharpes* ἀπὸ γούνα τελειώνουν συνήθως μὲ μικρὰς οὐρὰς ἐπίσης ἀπὸ γούνα ἢ πασαμαντερί μεταξωτὰ μὲ φούντες· εἰς τὸν λαϊκὸν εἶνε συχνὰ γαρνιρισμένες μὲ μουσουλίνα, ἢ μὲ δαντέλλες τῶν Βρυξελλῶν ἢ τῆς Βενετίας.

Τὰ *manchon* εἶνε ὅπως καὶ τὸ περλεθὸν ἔτος, ἀρκετὰ μεγάλα καὶ πλατικωτά. Τὰ φορέματα τῶν ἐσπερίδων, συναυλιῶν καὶ θεάτρου, εἶνε πολὺ πλούσια καὶ πολὺ στολισμένα· ἓνα ὠραῖο φέρεμα εἶνε : ὅλη ἡ φούστα μὲ φραμπαλάδες ἀπὸ μουσουλίνα καὶ δαντέλλα διαδοχικῶς τοῦ αὐτοῦ πλάτους καὶ τὰ δύο, ἐπίσης πολὺ νέον σχέδιον εἶνε τὸ ἐμπρός τῆς φούστας ἀπὸ τοῦλι, γάζα καὶ δαντέλλα ἀνοικτοῦ χρώματος, ὁ μπουστός καὶ ὅλο τὸ πίσω μέρος τῆς φούστας ἀπὸ χρῶμα βαθύτερο ἢ χοντρὴ μεταξωτὴ ἢ βελούδο· ἢ τοῦ αλέττα αὐτὴ εἶνε πολὺ πλούσια καὶ εἶνε δι' ἐπισήμους παρκατάσεις. Τὰ βραδινὰ φορέματα στολίζονται πολὺ μὲ ἄνθη, ἢ ζωγραφισμένα εἰς τὸ ὕφασμα, ἢ κατασκευασμένα ἀπὸ μουσουλίνα, ἢ τὰ συνήθη τεχνητὰ ἄνθη. Κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζονται τὰ ἄνθη τῆς ὀρτενσίας μὲ τοὺς τόσους λεπτὸς χρωματισμούς των.

Παριδινὴ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

(Ἐκ Ἀθηναίου τῆ 24 Ὀκτωβρίου 1904.)

Φιλιάτη Κυρία Παρρέν,

Ἀφοῦ σὰς εὐχρηθῶ τὸ καλῶς ἤλλατε ἐκ τοῦ ταξιδίου σας τοῦ ὁποίου τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς ἐμπνεύσεις σκορπίζετε τόσον καλλιπῶς καὶ ζωηρῶς καθιστῶσα ὅτι τὸ φύλλον σας τερπνότερον καὶ ὠφελιμότερον, σὰς ἐκφραζῶ τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ὄν προτείνετε διαγωνισμοῦ εἰς τὴν μαγειρικὴν.

Ἡ ἰδέα λαμπρά, πρακτικὴ, ὠφελίμος, ὡς ἰδέα. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς δηλ. δὲν ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ, καθ' ὃν τρόπον διανοιεῖσθε καὶ δύνασθε νὰ διοργανώσθε τοῦτον.

Ἵποθέτω ὅτι τοῦτο θὰ εἶνε μόνον μία νέα ἀφορμὴ νὰ

ἐπιδειχθῶμεν αἱ μακτιότεραι ἐκ τῶν γυναικῶν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ὀλιγότερον καταγινόμεναι εἰς τὴν μαγειρικὴν εἴτε ὡς διευθύνουσαι εἴτε ὡς ἐκτελοῦσαι μόναι αὐτήν. Πρὸς δὲ μίαν δαπάνην περιττὴ ἢ περιττοτέρη ἴσως ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην δαπάνην, ἣν ἀπαιτεῖ πᾶς ἄλλος μέχρι τοῦδε φανεῖς διαγωνισμός.

α') Διότι πᾶν φαγητὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρέπει νὰ εἶνε τῆς στιγμῆς διὰ νὰ εἶνε ὠραῖον.

β') Τὰ ὑλικά καὶ τὰ μέσα ἐν γένει νὰ εἶνε τὰ αὐτὰ εἰς τὰς διαγωνισθησομένας.

γ') Διὰ νὰ γίνῃ σύγκρισις μεταξὺ φαγητῶν πρέπει νὰ εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἶδους νομίζω· διότι ἕκαστον δύναται νὰ εἶνε ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του.

δ') Πρέπει νὰ ὀρίσθῃ τὸ εἶδος τῆς μαγειρικῆς. Ἀνατολική, Γαλλικὴ, Γερμανικὴ κτλ. διότι ὡς γνωστὸν ἡ μαγειρικὴ ποικίλλει καὶ εἰς μικρὸν κύκλον οἰκογενειῶν καὶ μάστις εἰς ἡμᾶς τοὺς πυθικίζοντας Ἑλληνας.

ε') Τίνες θὰ τὰ κρίνουν ; τὸ ὠραῖον φαγητὸν δὲν εἶνε ἀπύλυτον ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ γούστου καὶ τῆς συνηθείας ὅ,τι φαίνεται εἰς τὸν ἓνα ὠραῖον εἰς τὸν ἄλλον φαίνεται ἀηδέες.

Ἐκτός ἐν προταθῆ ἔκθεσις ἐδαδίων, ἅτινα δύναται νὰ διατηρηθῶσι καὶ τὰ ὁποῖα πᾶσα προβλεπτικὴ οἰκοδόσποινα παρασκευάζει καὶ διατηρεῖ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς.

Ἐραῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ διαγωνισμοὶ μεταξὺ ὀλίγων οἰκογενειῶν συνερχομένων ἐπὶ τὸ αὐτὸ καθ' οὓς ν' ἀναλαμβάνη τὴν μαγειρικὴν ἢ μίαν οἰκογένεια ἐκ περιτροπῆς καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ κρίνουν τὴν τέχνην οἱ κύριοι τῶν οἰκογενειῶν ὅποτε καὶ ἡ ἄμιλλα θ' ἀναπτυχθῆ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν μαγειρικὴν θὰ διεγερθῆ.

Ἐραῖον εἶνε καὶ ἀποτελεσματικὸν νὰ λαμβάνουν χώραν τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν ἀναλαμβάνουσας ἕκαστης τὴν μαγειρικὴν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἐβδομάδος· διότι ἡ μαγειρικὴ, ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ οἴκου, ὡς ὀρθῶς λέγετε δὲν εἶνε νὰ γνωρίζῃ τις νὰ μαγειρεύῃ ἐν εἶδος φαγητοῦ ἢ γλυκίσματος καλὰ, ἀλλ' ἐὰν τὸ μαγειρεύῃ ἐν καιρῷ ὑγιεινὰ, οἰκονομικὰ, τακτικὰ, χωρὶς ν' ἀναστατώνῃ τὸν κόσμον καὶ μὲ περιβολὴν εὐπαρουσίαστον, αὐτὰ εἶνε τὰ μυστήρια τῆς οἰκοδοσποίνης, ἅτινα εἰς οὐδένα διαγωνισμὸν ἐκτίθενται καὶ τ' ἀντιλαμβάνεται μόνον ὁ συζῶν μετ' αὐτῆς.

Τοιοῦτοι διαγωνισμοὶ εἶνε ὠφελιμώτατοι εἰς μαθητρίδας ἐσωτερικὰς ἀφοῦ ἀπομακρυνθῆ ἡ μαγείρισσα καὶ ἀραχωρηθῆ βοηθὸς μόνον εἰς τὴν μαγειρεύουσαν ἐνεργοῦσα κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς.

Μεθ' ὑπολήψεως καὶ προθυμίας.

Ἡ φίλη σας Ζ. Ζαλούχου

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς Διευθύνουσας Ἐπιτροπῆς τὰ γενόμενα κατὰ τὸ 1ον Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον τὸ συνελθὸν τὸν περλεθόντα Ἀπρίλιον ἐν Ἀθήναις. Ταῦτα ἀποτελοῦσιν ὄγκωδες καὶ φιλοκάλως ἐκτυπωμένον τεῦχος ἐκ 300 μεγάλων σελίδων διαιρούμενον εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὰς πρὸς ὀργανῶσιν ἐργασίας τῆς Διευθύνουσας Ἐπιτροπῆς, τὸ δεύτερον τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν διαφόρων τμημάτων καὶ τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συνεδρίου, καὶ τὸ τρίτον τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Σχολικὴν Ἐκθεσιν. Τὸ τεῦχος παρέχεται δωρεάν εἰς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, τὰ ὁποῖα παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν αὐτὸ παρὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διευθύνουσας Ἐπιτροπῆς, ὁδὸς Ἀκαδημίας 42 (Κατάστημα τοῦ Συλλόγου Ὁφελίμων βιβλίων) αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ἔχοντος ἐγγράφον ἐντολὴν, καθ' ὅσον τὸ Γραφεῖον ἀδυνατεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα καὶ τὴν δαπάνην τῆς πρὸς ἓνα ἕκαστον ἀποστολῆς. Πρὸς πάντα ἄλλον ἐπιθυμοῦντα νὰ ἀποκτήσῃ τὸ τεῦχος, ἀποστέλλεται τοῦτο ταχυδρομικῶς ἀπὸ ἀπλάγμενον ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἐπὶ τῇ προπληρωμῇ ὀρ. ἐξ (6) καταβαλλομένων εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διευθύνουσας Ἐπιτροπῆς.